

Wezel, met een koffer van 88 pond en een zak van 8 pond. De inhoud van deze bagage was geheel materieel: naast twee klarnetten, een pijpenkop en een doos snuiftabak slechts klederen, waaronder een solide kern van zestien hemden. Om 11 uur vertrekt de diligence. Tot Bückeburg beuren de Koninklijke Hannoveraanse posterijen 2 Th. en 3 g.gr. voor 7 mijl (52 km.) rijden, alsmede 19 g.gr. 4 pf. extra vracht (boven 30 pond). Daarna gaat het naar Minden en wordt de reisrekening overgebracht in Thaler's en Silbergröschchen, omdat men nu in Pruisen is. Over Wiedenbrück en Münster wordt de 16de Wezel bereikt. De eigen dag gaat de reis verder per stoomboot, vermoedelijk van de Keulse Stoomboot Rederij. De prijs van 1 Th. 9 Silbergr. wijst uit, dat de heer Lichtenauer eenvoudig reisde in de voorkajuit. In Pruisen verschalkte hij nog een fles bier van 5 Silbergröschchen, op Nederlands gebied appels voor een stuiver. Het logies in Nijmegen kostte f 1,— en 8½ stuiver met 5 stuiver fooi. De 17de gebruikte hij slechts een glas persico van 2½ stuiver. Alles bij elkander kostte de reis 18 Th. 10 g. gr., f 33,— dus. Een genoegens betekende zij zeker niet; met name de Rijnreis is door de toenmalige Lichtenauers verwenst. Vooral is het niet aardig, als men in 1849 zijn mede-reizigers hoort praten over de cholera, welke in Rotterdam heerste. Carl heeft zijn derde bezoek uitgesteld totdat Rotterdam aansluiting op de Rijnspoorweg zou hebben gekregen, doch zijn gezondheid heeft hem zulks tenslotte niet meer toegelaten.

Ook Franz nam zijn intrek bij Bernecaate, getuige de veiligheidskaart, welke de politie hem op 26 juni voor een verblijf van veertien dagen uitreikte. De broeders woonden daar in de onmiddellijke nabijheid van de Hoendermarkt, aan het noordelijke uiteinde van de Hoofdsteege bij de Hoenderbrug over de Steigersgracht, waar zij de hand konden leggen op het Huis „Het Vergulde Spinnewiel”, gelegen op de hoek van Houttuin en Hoendermarkt met de noordzijde in het water van het Steiger. De kamerbehangen Gerrit Jonkers verkreeg dit huis in 1841 en exploiteerde er, blijkbaar gedachtig aan het feit, dat men kamers nog ergens anders mede kan behangen dan met behang, gedurende twee jaren een kunsthandel, onder de aanduiding „Tentoonstelling”, terwijl hij tevens het bovenhuis bewoonde. Hij had het pand daartoe keurig doen opknappen, doch moest het reeds in september 1843 verkopen aan de muzikonderwijzer J. H. Paling, die het blijkbaar